

66

KONSERT

af

Edvard Grieg

Tirsdag d. 12te September 1871 Kl. 8 Aften.

1. **Mozart**, Sonate (Es Dur) for Piano og Violoncell,
 - a) Allegro.
 - b) Andante con moto.
 - c) Rondo.
2. **Rossini**, „Soirées musicales.“
 - a) la promessa. (Løftet.)
 - b) la partenza. (Afskeden.)

(Fru Nina Grieg.)

3. **Liszt**, Beethovens åndelige Sange af Gellert, behandlet for Pianoforte.
 - a) Gottes Macht und Vorsehung.
 - b) Bitten.
 - c) Busslied.
4. **Agathe Backer**, Romancer.

(Fru Grieg.)

a. **Til mit Hjertes Dronning.**

Skal vi vandre en Stund
 i den dæmrende Lund
 medens Fuldmånen hist holder Vagt,
 jeg skal hviske min Skat
 i den kjølige Nat,
 hvad jeg aldrig ved Dagen fik sagt.

Jeg ved Stjernernes Skjær
 skal betro dig en Hær
 af Tanker, som aldrig fik Ord,
 imens Nathimlens Glands
 som en strålende Krands
 om din luftige Skjønhed sig snor.

Og når Månen fra Sky
 over Mark, over By
 udgyder sin sølverne Flod,
 vil mig fængsle dens Skin
 på din Pande, din Kind,
 vil jeg knæle iløn ved din Fod.

Lad os vandre en Stund
 da ved Sø og i Lund,
 medens Fuldmånen hist holder Vagt,
 jeg vil hviske min Skat
 i den kjølige Nat,
 hvad jeg aldrig ved Dagen fik sagt.

P. B. Schelley.

Så trogen — åt skogen.

Och när du rodnar, och när du ler
 så trogen,
 jag endast rosor omkring mig ser,
 i skogen.

Och när jag kysser och kyssar får,
 så trogen,
 af kärlek till dig jag lyran slår,
 i skogen.

Men är det bra, att man alltid är
 så trogen?
 kanhända en gång, det bara bär
 åt skogen.

Ridderstad.

b. Lindblad, En vårdag.

Lärkan drillar upp i skyn
 och i byn uret slår.
 Blomman reder sig sin säng
 på grön äng. Nu är det vår!
 Hej! Märk hvad lust og fröjd
 ner i dal, upp på höjd!
 Fri från is är sjön,
 ren står åkern grön,
 och på kullen sig björkarna klädt i sin skrud,
 och från berget så skallar nu vallhornets ljud.
 Men hör på! Men hör på!
 Hur det stimmar i vatten i säf och i strå!

Nej se! ur vassen flög en and
 och på strand jägarn står.
 Barnet leker ut med grind,
 frisk om kind! Nu är det vår!
 Hej, märk hvad lust och fröjd
 ner i dal och på höjd.
 Se hur bäcken strid
 tar i akt sin tid,
 söker listigt sin väg mellan stenar och sand,
 och små vågorna porla så glädtigt mot strand.
 Men hör på! Men hör på!
 Hur det stimmar i vatten i säf och i strå!

Men då vårens stjerna strålar,
 strålar hjertats sol också,
 och uppå dess himmel målar
 taflan skönare ändå.

Alla själens strängar vakna,
 våren ger hvar en sitt ljud,
 bjuds dig njuta, bjuds dig sakna,
 fröjd och sorg bär hoppets skrud.

Men den lycka jag blott känner,
 hon mig här till mötes går;
 se'n i fjol vi äro vänner,
 och vill bli' det mer i år.

Lärkan drillar upp i skyn o. s. v.

5. a. **Kjerulf**, Bonde-Idyl.
 b. **Grieg**, Stabbe-Låten, norsk Folkedans, behandlet for Piano.
 6. **Grieg**, Sange for Mandskor.

a. „Fremad“!

„Fremad! fremad!“

Fædres høje Hærtag var.

„Fremad! fremad!“

Nordmænd, også vi det tar!

Det, som Hugen tænder, som Hjærtetroen får,

for det vi også fremad går

og trofast slår.

„Fremad! fremad!“

hver, der elsker frie Hjem.

„Fremad! fremad!“

Frihed den vil evig frem.

Skal den også prøves i Tvivl og Nederlag,

hvem tæller vel de tabte Slag

på Sejrens Dag?

„Fremad! fremad!“

hver, der fast på Folket tror.

„Fremad!“ fremad!“

hver, der søger Fædres Spor.

Nordens Ånd har Skatte forgiemt i Fjeldets Ly,

de findes må i Morgengry

og frem påny.

Björnson.

b. **Bjorneskytten.**

Nu står Granen stakket med Sne

oppe i Lien.

Ingensteds kan Jægeren se

Sporet af Stien.

Vide

glide

Vil han dog på Skien.

Og han kommer til Bamsens Hi,
 „Hvem skal ham te'en?“
 Og han støder sin Stav indi,
 „jo, han får se'en!“

Røde
 gløde

Bloddryp snart på Sneen.

Der hvor Fønnen Hynder har lagt,
 bløde og trinde,
 sidder han og fejrer med Pragt
 Skovkongens Minde.

Tunge
 runge

Lurens Stød og svinde.

Jørgen Moe.

c. Norsk Sjømandssang.

Den norske Sjømand er
 et gjennembarket Folkefærd;
 hvor Fartøj flyde kan,
 der er han første Mand.
 På Togt og hjemme her
 ved Sund og Skjær og Fiskevær
 han tar sin Gud i Sind
 og sætter Livet ind.

Den vesle Fiskerbåd
 har håret frem så mangan Dåd
 af Mod og herlig Kløgt,
 skjøndt aldrig den blev trykt.
 Og mangan Sjømands Liv
 fik Dødens Krans af Tang og Siv,
 som burde havt i Guld
 sit Navn blandt Kjæmpekuld.

Dog Norges høje Kyst
 er Landets eget Moderbryst
 med Næring og med Gråd
 ved Sønners raske Dåd.
 I det er alting gjemt,
 og der er ej den Mindste glemt
 fra Hafursfjordens Dag
 til ham på sidste Vrag.

Det følte hver som kom
 fra Rejs igjen og så sig om;
 det følte hver som gik,
 i sidste Afskedsblik.
 De følte, hvor de fór,
 at Landets Lykke var ombord:
 vor Ære og vor Magt
 har hvide Sejl os bragt!

Bjørnson.

7. Grieg, To Digte af Bjørnsons „Fiskerjenten“.

(Fru Grieg.)

a. Det første Møde.

Det første Mødes Sødme
 det er som Sang i Skogen,
 det er som Sang på Vågen
 i Solens sidste Rødme, —
 det er som Horn i Uren
 de tonende Sekunder
 hvori vi med Naturen
 forenes i et Under.

„Godmorgen!“

Dagen er oppe, Glæden tændt,
 Mismodets Skyborg stormet og brændt,
 over de glødende Fjelde
 Lyskongens Hærskarer tjelde.
 „Oppe, oppel!“ Fugl i Lund,
 „Oppe, oppel!“ Barnemund,
 oppe mit Håb med Solen.